

Autor: Radim Lhoták

Havlovská fronta mystifikátorů se nám snaží namluvit, že budovat občanskou společnost je pokročilý požadavek doby. Podezření ke každému hnutí, které má ve svém názvu slovo „občanské“, je proto na místě.

Václav Havel byl dovedný manipulátor a propagátor Nového světového řádu pod vládou globálních elit a parazitů. Mistrně kombinoval nesouvislé pojmy a dal jim nový obsah. Ve slovním spojení „*humanitární bombardování*“ to samozřejmě přehnal a sám jistě svého přehmatu později litoval. Nicméně v mnoha dalších rétorských kouscích při svých hovorech k lidu dokázal podat temná a ďábelská mámení ve světle nejvyšší péče o blaho člověka. Jedním z takových osudných přeludů je pojem „občanská společnost“.

Občan Havel byl humanista a mistr prázdných frází a floskulí. Dokonale zvládl metodu manipulace s lidským vědomím, jejímž smyslem je vykradení pravého významu slov, aby se tak mysl lidí odvedla od všeho, co je pro ně vskutku podstatné. Občanské uvědomění a každé občanské hnutí tak postavil proti politice o sobě. Občanský od té chvíle znamená apolitický. Ne-politický postoj byl povýšen na vyšší morální stupeň. Nelze dost docenit tento záludný psychologický tah proti tradičnímu chápání člověka. Není lepší způsob, jak odstavit lidský vzdor vůči politické moci na vedlejší kolej, než z něho učinit ne-politické občanské hnutí a tak ho marginalizovat. Pojem občan byl dokonale vyprázdněn proklamací občanské sounáležitosti, z níž vše politické musí být odstraněno a převedeno na univerzální bázi vzájemné lásky a spravedlnosti mezi lidmi sobě rovnými bez ohledu na původ, rasu, národnost a vyznání. Veškeré etické pohnutky lidského ducha jsou tak kosmopolitizovány a pozbývají závaznosti v anonymitě davu. Abychom pochopili potměšilost této doktríny, musíme podrobit pojem občanské společnosti hlubšímu prozkoumání.

*Občanská společnost podle Havla:
„Nálety, bomby, nejsou vyvolány
hmotným zájmem. Jejich povaha je
výlučně humanitární: to, co je zde
ve hře, jsou principy, lidská práva,
jimž je dána taková priorita, která
překračuje i státní suverenitu.“
(Bělehrad, 1991)*

Řecká polis

Začněme u zrodu obce ve starém Řecku. Obec se řecky řekne „polis“, člen řecké obce je „polités“ a přívlastek občanský je vyjádřen slovem „politikós“. Tento výčet snad nikoho nenechá na pochybách, že západní kultura vzešla z kultury helénské si v pojmosloví svých myslitelů zvolila slovo „politika“ jako výraz bytostné účasti každého jedince na řízení státu. Politický je totéž, co občanský. Být občanem znamená vědomě převzít odpovědnost za celek, znamená to i morální závazek jedince vůči společnosti, v níž žije.

Podle tradiční občanské etiky tvořili občané polis uzavřený kolektiv, ke kterému byli vázáni společnými zájmy (ochrana země, majetku a společné prosperity). Vně polis byl člověk cizincem. Za tuto záštitu vyžadovala polis plnění jistých závazků. Ten, kdo se neúčastnil politického života, byl například Athéňany považován za neužitečného. Občanská zdatnost (*areté*) se posuzovala podle míry odvedené služby státu. Odměnou za dobré činy ve prospěch celku bylo uznání spoluobčanů. Mezi hlavní občanské ctnosti patřily uměřenost (*sófosyné*), chápaná jako potlačování nekázně, sobeckosti a individualistických sklonů, zbožnost (*eusebeia*), statečnost (*andreia*) v boji proti nepřítelům obce a zvláště pak spravedlnost (*dikaosyné*), k níž přirozeně patřilo dodržování zákonů a přijatého společenského řádu (*taxé*).

Globalizace starověku

Samotný starověk postupně opanovaly globalistické síly a helénský ideál obce se transformoval do podoby imperiálních mocností. Římské impérium již neznalo občanství v jeho původní řecké podobě. Již filosofie řeckých stoiků rezignovala na městský stát po té, co se ocitl v krizi. Římská stoia následně zobecnila pojem *polités* na *kosmopolités*. Z občana obce učinila občana světa. Z občanské etiky se stala etika kosmopolitní vyznávající všelidský charakter lidské pospolitosti. Vztah jedince k obci se tak rozplynul do odcizené pozice jedince v rámci celého civilizačního prostoru. Vzpomeňme například teze římského filosofa Epiktéta: Neusiluj o nic, co není v tvé moci. Přičemž tento vrcholný obhájce stoicismu neváhá prokazovat, že vše, co se nachází v moci jedince, je pouze on sám. Jaký obrovský a politováníhodný prostor k uchopení moci a ovládání mas se tím otevírá všem globálním uzurpátorům! Jak snadné je diktovat vlastní vůli lidem rezignujícím na svoji osobní moc v celku a hledajícím universální pravidla soužití v bezbřehém humanistickém ideálu rovnosti a lásky mezi všemi.

Latinsky se občan řekne „civis“. Máme tu etymologický základ pojmu *civilizace*. Jedná se o univerzální charakter lidského společenství, kde občan ztratil pojem o vlastní identitě a účasti na společenském rozvoji. Etika světoobčana měla v původním civilizačním prostoru ryze náboženský obsah. Z morálního imperativu občana, coby činného základu společenství sjednoceného s tělem obce, se stala náboženská ideologie individualistické askeze a od vši světské moci oproštěné lásky k Bohu. Podíl prostého jedince na státní moci se prakticky anuloval. Náboženský ráz měly všechny státy křesťanské civilizace do doby, než nastala éra moderních sekulárních států a euro-atlantské nadcivilizace. Sekulární ideje humanismu se odpoutaly od poslední jistiny vyšší moci v podobě všemohoucího Boha a získaly tak naprosto irelevantní obsah z hlediska morálního zakotvení jedince v celku. Výsledkem je morálně

vyprázdněné globální společenství, které je vydáno všanc globálním prediktorům.

Občan z pohledu Slovanů

Naproti tomu v jazyce Slovanů má pojem občan zcela jiný etymologický původ. Slovanská rodová společenství neznala soukromé vlastnictví půdy. Jejich typickým lokálním uskupením byla *občina*. Občina pochází z ruského „*obščij*“, čili „společný“. Občan je odvozen od společenství obcí, pro niž zdroje i plody vlastní existence jsou společné. Jde o užší vazbu jedince k celku, než v případě řecké polis. Polis byla v převážné míře oligarchická, což mělo svůj důvod v soukromém vlastnictví půdy a otrokářském systému. V polis měly rozhodující vliv velkostatkářské rody a bohatí vlastníci otroků, zatímco Slované měli společný vztah k půdě a otroctví neuznávali. Občina měla proto bližší vztah k přirozené harmonii, než o jaké se naší civilizaci může jen zdát. Občina se pomalu vytratila z našeho slovníku. Přesto do dnešní doby se slovem obec označují pouze venkovské usedlosti figurující vedle měst a městysů.

Je více než zajímavé, že v ruském jazyce se občan řekne „*poddannyj*“ nebo „*graždanin*“. Máme zde jasný důkaz, jak ruský duch nahlížel násilné spojování obcí a rodových držav do velkých centralistických států. V prvním výrazu zaznívá úděl poddanství ve vztahu ke státní moci, jaká je slovanskému srdci cizí. Druhý výraz je patrně složenina slov „*ždat*“ a „*graza*“, což lze přeložit jako „*čekání na bouři*“. To je výzva Slovanům, aby se vzepřeli tisíciletému útisku žido-křesťanské a megalomanské nadvlády podlých parazitů operujících humanistickou ideologií, demokratickými a občanskými principy právního státu.

Soud na základě poznatků

Pod váhou uvedených poznatků nyní můžeme s neklamnou jistotou posoudit, nakolik jsou slovní spojení „*občanská společnost*“, „*občanská soudržnost*“, „*občanské hnutí*“ prázdnými floskulami. Nedivme se, že postupující legislativa Evropské unie zavádí možnost přiznat jedinci občanství vícero zemí. Titul občan je zde pouhým přičleněním člověka k právnímu řádu moderního státu, výrazem jeho poddanosti státní moci, jejíž zotročující a ponižující charakter se šíří celým globálním společenstvím. Čím ubožejší je obsah občanských práv a svobod v moderním státě, s o to větším akcentem je občanský princip západní společnosti vyhlašován. Občan a příslušník západní civilizace byl vytržen s přirozeného existenčního kontextu, byl mu odňat podíl na státní moci, ztrácí rodinu, národní příslušnost, postupně i vlastní rodnou zemi a záruky holé existence. To je celý výdobytek havlovského uctívání občanské společnosti, jeho satanské ideologie humanismu a všelidské multikulturní harmonie pod zástavou EU.

Civilizační úpadek

Civilizace ohlašuje pád lidstva ke dnu. Civilizovanost je přitakání úpadku člověka na úroveň ovce zmítané vnějšími silami, ať se jedná o síly politické, ekonomické, náboženské či ideologické. Všechny humanitární pohnutky a projekty zavádějí postupující regres společnosti, nikoliv její pokrok. Neumím si představit, jak lze při takovémto pojetí kultury

konstruovat nějaké modely lepšího a spravedlivějšího uspořádání společnosti – v podmínkách konzumní, bezduché a bezmocné individualistické masy. To je varování všem občanským aktivistům, všem řešitelům všelikerých duálních, trojčlenných, svépomocných, participativních a jiných demokratických systémů. Nic z toho nedojde naplnění, protože nic nelze docílit občanskou cestou. Pokud se někomu podaří založit politickou stranu a vyhrát volby, potom může z vytěžené pozice v daném politickém systému něco změnit. Těžko ale rychle a bez bedlivého zkoumání historie a bez podpory moudré duchovní elity, kterou je třeba nejprve shromáždit, ne-li vychovat, přetvoří celý společensko-ekonomický systém na kvalitativně nový základ. Pokud se mu podaří vyvázat zemi z diktátu EU, bude to již velký úspěch.

Jediné, co nám jako občanům v této chvíli zbylo a má nějaký smysl, je zájmové občanské sdružení (například zahrádkářů), v němž můžeme podepisovat petice a jeho jménem lobovat za ustanovení zákonů v parlamentním legislativním procesu, jimiž nám bude přiznáno právo na vlastnictví přiměřené zahrádky. V rámci podobně významného legislativního procesu se naši poslanci a zákonodárci náležitě vynasnaží, aby naplnili svoji úlohu zákonodárců tím, že odpovědně vymyslí a odhlasují v několika vyčerpávajících schůzích parlamentu celý sled paragrafů v kapitole zákona o tom, co smíme a nesmíme na naší zahrádce dělat, a jak se ve své zájmové činnosti popasujeme s veřejným zájmem, byrokratickým dohledem, infrastrukturou, tržními subjekty, občanskými sítěmi, zkrátka s občanským soužitím definovaným krok po kroku v rámci zákonných ustanovení právního státu a demokraticky schváleného občanského řádu celé společnosti – skvělý text pro de-klamační schopnosti premiéra Sobotky, není-liž pravda?